

บทนำ

ผี

ลำแสงส่องผ่านใบไม้ซ้อนสลับเป็นชั้นๆ ลงมาย่อมโลกให้เป็น
สีเขียวอ่อนแก่ไม่เท่ากัน

มันคุดคู้อยู่ ณ ก้นบึ้งของกันบึ้ง ซุกตัวอยู่บนกองใบไม้เน่าเปื่อยผสม
โคลนเลนในถ้ำมืดชื้นแฉะ จ้องมองแสงเงาสีเขียวดวงงามด้านนอกด้วย
สายตาปรารถนา

มันควรหยิบเครื่องสังเวทซึ่งถูกวางเข้ามาในถ้ำแล้วจากไปในทันที
แต่มันกลับหยุดชะงักเพราะแสงเงานอกถ้ำ

แสงสีเหลืองอร่ามลอดผ่านใบไม้ชั้นแล้วชั้นเล่า กลายเป็นลำแสง
สีเขียวสดกระทบดอกไม้สีขาวงามเจิดจ้านดอกเล็ก

ดอกไม้เล็กจิ๋วมีแค่ดอกเดียวถูกคนเตี้ยลงมาวางไว้ที่นั่นอย่างตั้งใจ
มันไม่โปรดปรานดอกไม้ แต่มนุษย์ไม่รู้เรื่องนี้หรือควรพูดว่าอย่างน้อยผู้ถวาย
เครื่องสังเวทคนนี้ไม่รู้ ที่ผ่านมามันไม่เคยเห็นใครนำดอกไม้มาวางเลย

• ตู๋ผจญภนตร์มาร 1

สักคน

สายลมพัดโชยผ่านมาเอื่อยๆ ต้นไม้ในป่าสายไหวดั่งชู่ซ่า

แสงเงาสีเขียวสลัวกับสีทองหม่นเวียนเปลี่ยนสีไปมาอยู่บนดอกไม้

สีขาวดอกน้อย

กลีบดอกไม้อ่อนนุ่มโบกขยับ ลมน้อยนิดทำให้ดอกไม้พลีทมนุ่นแผ่วเบา

มันยื่นมือออกไปอย่างท้อมใจไม่อยู่ หมายจะแตะต้องดอกไม้ที่ทั้ง

บอบบางและอ่อนหวานจนไม่น่าเชื่อดอกนั้น

แสงสีเขียวของพลันตกกระทบใส่มีผอมชูปุดโปนไปด้วยกระดูก

ทั้งยังเหี่ยวแห้งและซีดขาวราวกับกรงเล็บของมัน

นำ...

เจ็บ ปรืบตาที่ถูกแสงส่องโดน มีออัปลักษณณ์ก็เริ่มเปื่อยเน่า มี

ควันพวยพุ่ง

ความเจ็บปวดทำให้มันหดมือเข้ามารวดเร็วปานสายฟ้า มันกุมมือ

ข้างนั้นไว้ ร่างกายสั่นเทาด้วยความทรมาน

เจ็บเหลือเกิน แสงดงามแผดเผามัน

มันประคองมือที่เปื่อยเน่าของตัวเอง มองผลที่ถูกแสงทำร้าย

พร้อมกับส่งเสียงร้องโหยหวน ความตื่นกลัว ความพรั่นพรึง ความเจ็บปวด

รวมถึงความโกรธเคืองเล็กๆ คละเคล้าอยู่ในใจ

แต่มันจวดยดอกไม้มาได้แล้ว ดอกไม้...เล็กจิ๋ว...งดงามอ่อนนุ่ม...

กรุ๋นกลื่นหอมอ่อนๆ

ขณะจ้องมองสีขาวเล็กๆ กลางฝ่ามือ นำประหลาดที่ในใจมันไม่ขุ่นขี้

ถึงเพียงนั้นแล้ว

มันใช้นิ้วลูบลีบดอกไม้เบาๆ อย่างห้ามใจไม่อยู่ เล็บแหลมคม
ตรงปลายนิ้วของมันเกือบจะกรีดทำลายสิ่งทีมนุ่มลอบอบบางนั้น

ทันใดนั้นเสียงคำรามเห่าหอนอย่างไม่สบอารมณ์ก็ดังแว่วมาจาก
ความมืดข้างหลัง

ครั้นได้ยินเสียงก็ก้องประหนึ่งพสุธาคำรามนั้นมันก็นำชีวิต
กระเด็นตัวขึ้นมาด้วยความตื่นตกใจ นึกขึ้นได้ว่าตัวเองควรนำของกลับไป
ให้เร็วที่สุด

มันเอาของกับดอกไม้ยัดเข้าไปในอกเสื้อ ใช้ทั้งมือทั้งเท้าควมตะบึง
ไปยังส่วนลึกของถ้ำอย่างรวดเร็ว

เมื่อผ่านอุโมงค์ยาวเพื่อย พุ่งทะยานกลับมาถึงที่พัก ฝ่ามือที่มี
ขนาดใหญ่กว่าหัวของมันพลันไหลพรวดออกมาจากความมืด ชัดมันกระเด็น
ไปกระแทกใส่ผนังหินดังอึกก่อนจะตกลงพื้น

ความเจ็บปวดแผ่ลามมาจากหน้าผาก มันรู้สึกได้ว่าใบหน้าเปียกชื้น
ของเหลวเหนียวข้นไหลลงมาจากรอยแตกตรงกะโหลกศีรษะ

"ไอ้สารเลว ข้าสั่งให้เจ้าไปเอาของ สวะอย่างเจ้ามัวหายหัวไปอยู่
ที่ไหนมา"

ปีศาจเจ้าของฝ่ามือใหญ่ มีดวงตาสีแดงปานโลหิตและเขาเดี่ยว
สีดำแผดเสียงอย่างขุ่นเคืองกลางแสบะเขี้ยวคมกริบราววิบ

มันตื่นกลัวจนสิ้นเทาไปทั้งร่าง ตะกายขึ้นมาคุกเข่าอยู่บนพื้นหน้าตาตื่น
โงกหัวสุดชีวิตด้วยความหวาดกลัว

"ของล่ะ?" ปีศาจตะคอกถาม

มันล้วงกล่องไม้สีดำสลักลวดลายสีแดงเล็กๆ งามประณีตใบหนึ่ง

ตอนจบนิพนธ์มาร 1

ออกมาจากอกเสื้อ ใช้สองมือประคองขึ้นสูงเหนือหัวด้วยท่าทางหวาดหวั่น
และยำเกรง

ปีศาจที่มีเขี้ยวแหลม เขายาว และปากสีแดงฉานเต็มไปด้วย
เขี้ยวคมกริบควักกล่องไม้ไปแล้วตะมันลอยหรืออีกครั้ง

มันขย້อนของในกระเปาะออกมา น้ำมูกน้ำตาเล็ดออกมาพร้อมกัน
เพราะความเจ็บปวดแสนสาหัส

"ไอ้เศษสวะไร้ประโยชน์!"

ปีศาจมองมันด้วยสายตาดูแคลน จากนั้นถ่มน้ำลายเหม็นคาวคลุ้ง
ใส่หน้าที่หนึ่ง เมื่อสบด่าอย่างเหยียดหยามเสร็จก็หันหลังเดินจากไป

แม้จะถูกตะจนหัวร้างข้างแตก มันก็ยังตะกายลุกขึ้นมา รีบตามต้อยๆ
ไปอย่างไม่กล้านิ่งเฉย

ตอนที่ลุกขึ้นมาดอกไม้ที่ถูกกดทับจนยับเยินร่วงหล่นจากตัวมัน

ดอกไม้สีขาวดอกน้อยเปรอะเปื้อนเลือดสกปรก ดูเน่าและน่าเกลียด
กระนั้นมันก็ยังเก็บดอกไม้ที่ถูกทับยับเยินดอกนั้นขึ้นมาใส่เข้าไปในอกเสื้อ
อยู่ดี

มันหันกลับไปอย่างอาวรณ์ แม้จะมองไม่เห็นต้นหญ้าและใบไม้สีเขียว
ขจีที่อยู่ตรงนั้นอีกแล้ว มองไม่เห็นแสงตะวันพร่าตาจนจ้องมองตรงๆ
ไม่ได้อีกแล้วก็ตาม...

มันชิงชังทุกอย่างนี้ มันอยากไปจากที่นี่ อยากวิ่งตะบึงไปได้แสงอาทิตย์
อยากสูดอากาศบริสุทธิ์สะอาดและสดใหม่ อยากปลดเปลื้องตัวเองจากชีวิต
ที่ต่ำต้อยด้อยค่าพรรณานี้เหลือเกิน

ทว่า...นั่นเป็นแค่ความฝันลมๆ แล้งๆ

มันหันหัวกลับมา ดวงตาที่เคยมีประกายหมองหม่นลง
มันก้มหน้าคอตก เช็ดเลือดบนหัว แต่กลับไม่เช็ดน้ำลายเหม็นคูลุ้ง
บนหน้าที่ทิ้งไป แคริบเร่งตามไปด้วยท่าทางห้วนเกรงก่อนที่เสียงสบถ่าจะ
ดังขึ้นอีกครั้ง

มันสูญเสียสิทธิ์ในการดำรงชีวิตได้แสงอาทิตย์ไปตั้งแต่ในอดีต
เนิ่นนานมาแล้ว

มัน...คือผี ผีตัวเล็กๆ ที่ไร้ค่าตนหนึ่ง ได้แต่ถูกบรรดามารปีศาจกดขี่
ใช้งานเยี่ยงทาส

มันหนีมานานเหลือเกิน หลบหลีกมานานเหลือเกิน ลี้มเลือนมานาน
เหลือเกิน

ในกาลเวลาที่ยาวนานและทุกข์ทรมาน มันคิดไม่ตกด้วยซ้ำไปว่า
ตัวมันที่ต่ำทรมานถึงเพียงนี้ดำรงอยู่เพื่ออะไร

มันติดตามเจ้านายที่เดินนำอยู่ข้างหน้าไปต้อยๆ เหยียบย่ำลงบน
โคลนเลนเฉอะแฉะที่ละก่ำ เดินเข้าสู่ความมืดลึกขึ้นทุกที ไม่กล้าเพื่อฝัน
ถึงเรื่องใดๆ อีก

7

ภูเขาเขียวข่มไม่ต่างจากวันวาน
หมอกยามเช้าครุ่นบางเบาดุจผ้าโปร่ง ปกคลุมเบาบางอยู่เหนือภูเขา
เขียวขจี

ฟ้ายังไม่ทันสางนางก็ลุกจากเตียง สวมชุดเดินทาง หัวตะกระ้าไม้ไผ่
ผลัดประตูเปิด เดินตัดผ่านหมู่บ้านออกไป

เพื่อเลี้ยงอากาศชื้นและไอน้ำหมอก รวมถึงน้ำในแม่น้ำที่เพิ่มระดับขึ้น
สูงเป็นครั้งคราว ผู้คนในหมู่บ้านซึ่งอาศัยอยู่ริมแม่น้ำจึงยกพื้นเรือนขึ้นสูง
ปลูกสร้างบ้านไว้กลางอากาศ บางคนใช้ไม้ไผ่ค้ำยันบ้านไว้ บางคนก็อาศัย
อยู่ในบ้านที่สร้างจากไม้เหมือนอย่างนาง แต่ชั้นล่างของบ้านทุกหลังถูก
เว้นว่างไว้แล้วอาศัยอยู่บนชั้นสองแทน

เพราะยังเข้าอยู่ผู้คนส่วนใหญ่จึงยังหลับไหล ในม่านหมอกสีเขียว
ขมุกขมัว ชายชราคนหนึ่งนั่งสูบล้องยาเส้นอยู่บนชานเรือน หญิงสาว

ผงกศีรษะให้เขาจากไกลๆ

เมื่อเห็นนางชายชราที่หลุบตาลง ฟันควันสีขาวออกมาจากปากที่เหี่ยวยุ่น

ควันและไอหมอกคละเคล้าปะปนกันอยู่ในอากาศอย่างรวดเร็ว ทำให้ใบหน้าแก่ชราที่เต็มไปด้วยรอยเหี่ยวยุ่นดูเลือนรางยิ่งขึ้น

นางรู้ว่าเขารู้แก่ใจว่านางจะไปที่ใด และเขาก็รู้สึกหวาดกลัวสถานที่ซึ่งนางกำลังจะมุ่งหน้าไป

นางดึงสายตากลั้มมา เดินไปข้างหน้าต่อ ออกจากหมู่บ้านเล็กๆ แห่งนี้ ก้าวย่างไปบนทางเดินขรุขระสายเล็ก

ผู้คนในหมู่บ้านเหยียบย่ำบริเวณทุ่งหญ้ากร้างเปล่าเปลี่ยวมาเป็นเวลานานจนเกิดเป็นเส้นทางนี้ขึ้นมา

ทางสายเล็กคดเคี้ยววกวนขึ้นข้างบนช้าๆ ทอดยาวไปยังบริเวณลึกสุดของป่า แสงอรุณสีชมพูอ่อนจางเคลื่อนวนอยู่ตรงขอบฟ้า วิจิตรงดงามจนชวนให้คนไม่อยากจะพริบตา ระหว่างเดินผ่านขอบหน้าผากลางทางหญิงสาวยังอดชะงักมิได้

ยืนอยู่ตรงนี้นางมองเห็นหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ตรงเชิงเขาได้อย่างชัดเจน ควันจากในคร้าม้วนลอยขึ้นเหนือบ้านหลายหลัง ถ้าอากาศแจ่มใส ระหว่างทางกลับนางจะมองเห็นได้ไกลกว่านี้อีก มองเห็นแม่น้ำงดงามสายนั้น มองเห็นท้องนาสองฝั่งแม่น้ำ มองเห็นเนินเขาไกลลิบลิ้วและยอดเขาสูงชันที่อยู่ไกลออกไป

ว่ากันว่าอีกฝั่งของภูเขาเหล่านี้ยังมีที่ราบกว้างใหญ่ไพศาลยิ่งกว่า มีแม่น้ำสายใหญ่ยิ่งกว่า รวมถึงมีผู้คนอาศัยอยู่มากกว่าด้วย แต่นางไม่เคย

• ตุ่มจตุรพนธ์มาร 1

ไปเห็นด้วยตาตัวเอง นางไม่เคยไปจากสถานที่นี้และภูเขาภูนี้เลยสักครั้ง
ผู้คนในหมู่บ้านไปๆ มาๆ มีแต่นางคนเดียวที่อยู่ที่นี่ตลอด

ไอหมอกบนยอดเขาโรยตัวลงมาถึงเชิงเขาช้าๆ บางครั้งถ้าอากาศ
ไม่ดี หมอกหนากว่านี้อีกเล็กน้อย หมู่บ้านที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำจะถูกหมอก
ปกคลุมจนหมด ยืนมองจากตรงนี้หมู่บ้านจะดูราวกับลอยอยู่กลางทะเลเมฆ
หากเป็นคนที่ไม่รู้เรื่องรู้ราวมองลงไปจะต้องไม่รู้ว่าบริเวณนั้นยังมีบ้านคน
ไม่กี่หลังตั้งอยู่แน่ ทว่าวันนี้หมอกไม่ได้หนานขนาดนั้น แสงอาทิตย์เผล่ออกมา
เมื่อไรหมอกก็จะสลายไปแล้ว

หญิงสาวนั่งอยู่บนหินก้อนใหญ่ข้างหน้าผา กินข้าวปั้นที่ทำเตรียมไว้
ล่องหน้าผาลงชื่นชมทัศนียภาพภูเขาอันงามสะคราญ เฝ้ารอให้ดวงอาทิตย์
โผล่หน้าออกมา

เมื่อดวงตะวันสีทองอร่ามส่องรัศมีลำหนึ่งออกมาจากยอดเขา นางก็
กินอาหารเข้าเสร็จ เก็บข้าวของของตัวเองเรียบร้อยแล้ว จากนั้นนางหิ้วตะกร้า
ไม้ไผ่ขึ้นมาอีกครั้ง สะพายห่อผ้าขึ้นหลังแล้วหันหลังเดินเข้าไปในป่า
โดยมีอรุณรุ่งสีทองคอยปกปักคุ้มครอง

แมลงส่งเสียงร้องระงมในป่า เส้นทางที่เกิดจากการเดินย่ำของคนใน
หมู่บ้านมานานปีสิ้นสุดแค้ริมหน้าผาเท่านั้น ถัดเข้าไปอีกนางต้องพึ่งตัวเอง
อย่างเดียว

หญิงสาวบัดปายไบเจวี่* สีเขียวขนาดใหญ่ เหยียบผ่านพื้นหญ้า
เขียวข่มุ่ เดินผ่านต้นหนานมู่** สูงใหญ่ บางครั้งบางครั้งนางจะมองเห็น

* ไบเจวี่ หมายถึงไบเฟิร์น

** หนานมู่ เป็นชื่อต้นไม้ยืนต้นเขียวตลอดปี เนื้อไม้มีกลิ่นหอมอ่อนๆ แข็งแรงทนทานเหมาะในการทำเครื่องเรือน
มีมากในมณฑลเสฉวน

กระต่ายสี่เทา ลิงที่หลบซ่อนอยู่ในหมู่ไม้ กวางน้อยที่ใช้ดวงตากลมโต
สงสัยใคร่รู้มองนางเดินผ่านไปอยู่ไกลๆ รวมถึงนกทางยาวที่เกาะอยู่บนคบไม้

นางก้าวไปตามโขดหิน ข้ามธารน้ำสายเล็กไป

น้ำบริเวณนี้เย็นสดชื่นและใสกระจ่าง รสหวานจับใจ

ธารน้ำไหลเซาะผ่านโขดหินเกิดเป็นละอองน้ำและไอหมอกเบาบาง
เป็นระลอก เมื่ออยู่ได้แสงสะท้อนของดวงอาทิตย์ยามเช้าก็ปรากฏเป็น
สายรุ้งพริ้วพราวอยู่กลางหมอกบาง

นางย่อตัวลงข้างธารน้ำซึ่งไหลมาจากบนภูเขา ไข่กระบอกไม้ไผ่
ตักน้ำสะอาดเก็บไว้

บริเวณที่สายน้ำค่อนข้างสงบนิ่งมองเห็นปลาตัวน้อยกำลังแหะเล็ม
ตะไคร่สีเขียวสดบนโขดหินได้อย่างชัดเจน ดอกขาสีแดงดอกหนึ่งลอยอ้อยอิ่ง
อยู่เหนือน้ำก่อนจะไหลตามกระแสน้ำไป

อย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิแล้ว นางเงยหน้าขึ้นมองไปยังทิศทางที่ดอกไม้
ลอยมา

ธารน้ำเลี้ยวลดคดเคี้ยว นอกจากใบไม้ต้นไม้เต็มป่าแล้วก็มองไม่เห็น
อะไรอีก แต่นางรู้ว่าเดินต่อไปอีกไม่นานจะมีต้นชาภูเขาอายุหลายร้อยปี
อยู่ต้นหนึ่ง

ครั้งแรกที่เข้ามาที่นี้ตามลำพังเมื่อห้าปีก่อน นางเคยเดินลัดเลาะตาม
ธารน้ำสายนี้ไปด้วยความอยากรู้อยากเห็นจนพบดอกไม้สีแดงที่ผลิบาน
เต็มต้น หญิงสาวอยากไปดูมันอีกเหลือเกิน แต่นั่นรอไว้หากลับค่อยว่ากัน
อีกที

เจ้าต้องรอจนเวลาเที่ยงตรงถึงจะเข้าใกล้ลานบุษยาณูได้

จุดจบมนตร์มาร 1

จะเข้ากว่านี้หรือสายกว่านี้ไม่ได้เด็ดขาด

เสียงกำชับแหบแห้งของพ่อมดผู้ซราสะท้อนก้องอยู่ข้างหู

เวลาที่จะเข้าไปในป่าได้มีจำกัด นางต้องเดินกลับออกไปก่อนฟ้ามืด นางจึงมักป็นขึ้นมาถึงไหล่เขาซึ่งตั้งอยู่ครึ่งทางในตอนที่ยังไม่ทันสว่าง รজনดวงอาทิตย์เยี่ยมหน้าออกมาเมื่อไรค่อยเดินเข้าไปในป่า ทำอย่างนี้ถึง จะไม่ถูกละหุกเกินไป

นางเอาระบอไม้ไผ่ที่ใส่น้ำแล้วผูกกลับเข้าตรงเฮอร์อีกครั้งแล้ว เดินไปข้างหน้าต่อ ยิ่งเข้ามาในภูเขาที่มีตะเหมินเท่าไรร่องรอยของสัตว์ นานาชนิดก็ค่อยๆ หายไปช้าๆ ช่องว่างระหว่างต้นไม้ที่เดิมทีเล็กแคบก็กลายเป็นกว้างขวางขึ้นมา ต้นไม้ทุกต้นตั้งสูงทั้งใหญ่ ลำต้นหนาแข็งแรง ต้องให้ผู้ชายหลายคนจับมือกันถึงจะโอบได้รอบ

ยิ่งต้นไม้ในภูเขาสูงใหญ่ขึ้นเท่าไร ไม้บนยอดก็ยิ่งดกครึ้มมากขึ้น เท่านั้น เสมือนร่มบดบังแสงอาทิตย์ แม้จะเป็นยามกลางวันในป่าก็ยังมีดสลัวคล้ายเวลากลางคืนเสียเป็นส่วนใหญ่

เป็นเพราะแสงแดดส่องมาไม่ถึง ต้นไม้ใบหญ้าบริเวณนี้จึงมีอยู่น้อย เมื่อใบไม้หลุดร่วงจากต้นก็ตกลงสู่พื้น ทับซ้อนเป็นชั้นๆ เน่าเปื่อยผุพัง

หญิงสาวสวมรองเท้าหุ้มข้อทำจากหนังกวางคู่เล็กซึ่งพ่อมดผู้ซรา ทิ้งไว้ให้นาง แต่ละก้าวที่ย่างออกไปล้วนจมลงในใบไม้ร่วงเน่าเปื่อยเหล่านั้น บริเวณนั้นนอกจากแมลงและงูบางชนิดก็ไม่มีสัตว์อื่น

ตอนที่นางเดินเข้าไปในป่ามีตะเหมินแห่งนี้ แสงอาทิตย์เอิบอาบ ยอดไม้ เสาะหาช่องโหว่ท่ามกลางใบไม้จนพบแล้วสอดส่องลงมา

นี่คือภูเขาที่ดำมืดแห่งหนึ่ง มีแต่เวลาเที่ยงวันเท่านั้นถึงจะเข้ามาได้

มิเช่นนั้นก็จะมองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น

นางเดินเงิบๆ ไปในป่าที่สงบวังเวง มีเพียงยามที่สายลมพัดผ่าน เหนือป่าเท่านั้นที่แสงอาทิตย์จะส่องลอดระหว่างช่องของใบไม้ลงมา เงียบเชียบ ตรงนี้ดี ตรงนั้นหน่อย พวกมันฉายลำแสงวิบวับอย่างรวดเร็ว หายลับไปอย่างรวดเร็ว ปรากฏขึ้นที่อื่นแล้วก็หายไปอีก

แสงเงาเคลื่อนไหวขยับเงิบเงียบอยู่ท่ามกลางความมืด ใบไม้ที่แห้งเหี่ยว หลุดร่วงปลิวว่อนดูจนนก โปรยปรายลงรอบตัวนาง บ้างไกล บ้างใกล้ บ้างก็อยู่ข้างหน้า บ้างก็อยู่ข้างหลัง

พีบ...พีบ...

เสียงใบไม้ตกลงพื้นเบาอย่างยิ่ง เสียงเดินของนางยังดังกว่าเล็กน้อย ตอนที่มาครั้งแรกๆ นางหวาดกลัวการเข้ามาในป่าต้องห้ามมาก แม้แต่เสียงใบไม้ร่วงยังทำเอานางตื่นตกใจ

นางยังจำได้ว่าตนเองในวัยเยาว์จับชายเสื้อพอมดไว้แน่น หวาดหวั่น พรันพริงจนไม่กล้าลืมตาด้วยซ้ำ

แต่หลังจากนางมาครั้งที่หนึ่ง ครั้งที่สอง ครั้งที่สาม...จนกระทั่ง นับครั้งไม่ถ้วน นางก็เริ่มที่จะไม่หวาดกลัวป่าที่เงิบสงัดแห่งนี้อีกแล้ว ถึงขนาดเริ่มรู้สึกว่่าแท้จริงแล้วในป่ามีมิติที่มีความงดงามเฉพาะตัวของมัน

หญิงสาวเดินช้าๆ ผ่านต้นไม้ใหญ่ต้นแล้วต้นเล่า ถ้าไม่เดินตาม เครื่องหมายที่บรรดาบรรพชนพอมดแม่มดทิ้งไว้ให้ ต่อให้เป็นนางก็คง หลงทางอยู่ที่นี้ได้เหมือนกัน

ใช้เวลาครึ่งวัน ในที่สุดนางก็มองเห็นแสงสว่างอยู่ข้างหน้าอีกครั้ง นั่นเป็นบริเวณหนึ่งเดียวในป่ากว้างใหญ่แห่งนี้ที่มีแสงอาทิตย์เพราะ

จุดจบมนตร์มาร 1

มีหินสูงตระหง่านขนาดใหญ่ มันทั้งสูงทั้งกว้าง ยกตัวขึ้นจากพื้นทะเลยาน ขึ้นไปยังขอบฟ้า

หินก้อนนั้นใหญ่เท่าบ้านหลายหลัง แข็งแกร่งคงทนเกินไป รากไม้ งอกเงยขึ้นมาไม่ได้ ดังนั้นจึงมีแต่พื้นที่เล็กๆ นี้เท่านั้นที่ไม่ถูกปกคลุมด้วย ใบไม้ต้นไม้ดอกหนาเป็นชั้นๆ ทำให้มีแสงอาทิตย์ส่องลงมาได้บ้าง

แต่แม้จะเป็นอย่างนั้นก็ยังมีเพียงยามเที่ยงวันเท่านั้นที่แสงอาทิตย์จะ ส่องตรงลงมาได้

ถึงวันหนึ่งๆ จะมีแค่ช่วงเวลาสั้นๆ แต่ก็เพียงพอจะทำให้มี ตะไคร้เขียวครึ้มขึ้นเต็มหินก้อนใหญ่ ยังมีเกาวัลย์พันเกี่ยวด้วย

บนพื้นที่แสงอาทิตย์ส่องถึงหน้าหินก้อนใหญ่มีหญ้าสีเขียวหย่อมเล็กๆ และพุ่มดอกไม้อยู่หลายพุ่ม

นี่เป็นบริเวณเดียวในป่าต้องห้ามที่มีแสงสว่างและยังเป็นบริเวณเดียว ที่มีสีสันอีกด้วย แต่ก่อนที่นี้ไม่ได้เป็นอย่างในตอนนี้ ตอนนั้นที่แห่งนี้ไม่มี ดอกไม้อะไรทั้งนั้น

กระนั้นความเขียวขจีที่เห็นได้ชัดเจนเต็มสองตาก็ทำให้นางในวัยเยาว์ ต้องตื่นตะลึงสุดประมาณแล้ว

แสงและความเขียวขจีที่สว่างไสวทึมแทงตา ดูราวกับดินแดนที่ได้รับ การประสาทพรจากเทพเจ้ากลางความดำมืด

นี่คือลานบูชาัญญา เมื่อไรที่พ่อมดแม่มดนำเครื่องสังเวทมาให้ พวกเรา ต้องนำส่งมาที่นี้แทนพวกเขาเพื่อถวายเป็นเครื่องสังเวท อธิษฐานขอพร ให้เทพภูเขาระทานความสงบสุข

แรกเริ่มเดิมทีพ่อมดเป็นคนพานางมา แต่เมื่อห้าปีก่อนพ่อมด

จากโลกนี้ไป ตั้งแต่นั้นมามันก็กลายเป็นหน้าที่ของนาง

นางหิวตะกร้าไม้ไผ่ เดินไปตรงหน้าหินได้แสงอาทิตย์

หินก้อนนั้นใหญ่เหมือนภูเขา ตรงกลางมีถ้ำดำทะมึน ภายในนั้นมีโต๊ะบูชา
เล็ก ๆ ที่ทำจากหินตัวหนึ่ง

หญิงสาวหลุบตาลง คุกเข่าลงหน้าโต๊ะบูชา

พอมดที่ขราก็สุดในหมู่บ้านย่านักย้าหนากับนาง

ห้ามมองเทพภูเขาตรงๆ เด็ดขาด

ห้ามเข้าไปในถ้ำบูชาขี้ดินเด็ดขาด

ห้ามถอดสร้อยสัถ์มารออกเด็ดขาด

และจะลืมนำเครื่องสังเวทมาถวายไม่ได้เป็นอันขาด

ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น อย่างน้อยทุกเดือนต้องมีครั้งหนึ่ง อย่าลืมนำ

ถวายเครื่องสังเวท

นางนั่งคุกเข่าอยู่กลางแสงอาทิตย์ยามเที่ยงวัน เปิดตะกร้าไม้ไผ่ออก
แล้วหยิบกลองไม้ที่หัวหน้าหมู่บ้านมอบให้นางออกมาวางลงบนโต๊ะบูชาด้วย
ท่าทางเคารพนบ

ครั้งแรกที่ตามพอมตมา นางเพิ่งอายุได้สิบขวบ วันนี้นางสิบสี่เข้าไป
แล้ว สิบปีราวกับแค่กะพริบตาที่ผ่านไป

หลายปีมานี้เชื่อว่านางไม่เคยกลางแคลงสงสัยว่าเทพภูเขามีอยู่จริง
หรือไม่ แต่ทุกครั้งที่พอมตวางเครื่องสังเวทลงบนโต๊ะบูชา ครั้งต่อมา
เครื่องสังเวทนั้นจะหายไปอย่างไร้ร่องรอย

มีอยู่ครั้งหนึ่งพอมตวางเครื่องสังเวทลงไปแล้วพานางเดินกลับ
นางเหลียวหลังกลับไปมองด้วยความสงสัยใคร่รู้ แต่ชั่วพริบตาเดียว

ตุ่มจตุมนตร์มาร 1

เครื่องสังเวชนโตะบูชาก็หายวับไปแล้ว

ต่อมาตอนที่ตามพ่อมดมาอีกครั้ง นางอดใจไม่อยู่ แอบทิ้งดอกไม้
ดอกเล็กๆ ไว้

ครั้งนางหันกลับไปมองขณะเดินอยู่กลางป่า ดอกไม้ดอกนั้นก็หายไ
ไปแล้ว

นางไม่กล้าบอกพ่อมดเรื่องดอกไม้ดอกนั้น นอกจากเครื่องสังเวชนแล้ว
มนุษย์ไม่ได้รับอนุญาตให้ทิ้งสิ่งของอื่นใดไว้ที่นั่น

ภายหลังนางตามพ่อมดมาครั้งแล้วครั้งเล่า ท่ามกลางวันเวลาที่ผ่านไป
แต่ละปี พ่อมดค่อยๆ แก่ชราลงเรื่อยๆ จนกระทั่งล้มป่วยและตายจากไป
ในที่สุด

ในปีที่การถวายเครื่องสังเวชนกลายเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบ
ของนาง นางเริ่มปลูกดอกไม้ไว้รอบกองหิน

นางสาบานได้ว่ามีหลายครั้งหลายหนที่นางรู้สึกเหมือนมีคนเฝ้ามอง
นางอยู่ อาจเป็นเทพภูเขาก็ได้

ในบริเวณลึกสุดของป่าไม่มีสรรพสัตว์ แม้แต่กับแมลงก็ยังไม่เข้ามา
บางทีอาจเพราะอย่างนี้ดอกไม้ที่ถูกปลูกไว้ที่นี้จึงเบ่งบานสวยงาม
เป็นพิเศษ

เมื่อถวายเครื่องสังเวชนเสร็จนางก็นั่งลงบนพื้นหญ้า หยิบอาหาร
กลางวันในตะกร้าไม้ไผ่ออกมากินพลางดื่มด่ำกับแสงอาทิตย์และสายลม
ที่พัดมาเอื่อยๆ

ดอกไม้บานาพรรณรส่ายไหวรับสายลม เมื่อกินอาหารเสร็จนางก็
นอนหงายอยู่บนพื้นหญ้า เพลิดเพลินกับความรื่นรมย์ยามลมพัดโชย

ผ่านไปหน้า

เมฆก้อนหนึ่งลอยผ่านท้องฟ้าบริเวณนั้น บดบังแสงอาทิตย์เพียงวัน
เล็กน้อยก่อนจะค่อยๆ ลอยจากไป

หญิงสาวหลับตาลงตีมด้ากับดวงอาทิตย์อันอบอุ่นอย่างห้ามใจไม่อยู่
ที่แห่งนี้...ช่างเงียบสงบและอบอุ่นเหลือเกิน บางครั้งขณะนอนอยู่
ตรงนี้นางจะรู้สึกราวกับตัวเองรวมเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติและป่า

สำหรับพ่อมดแม่มดในหมู่บ้านแล้ว ที่นี่คือป่าต้องห้าม แต่สำหรับนาง
ที่นี่กลับเป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ

นางสูดหายใจลึกๆ ให้กลิ่นหอมของต้นไม้ใบหญ้าและพื้นดินอัดแน่น
เต็มปอด

รอยยิ้มบางผุดขึ้นตรงมุมปาก นางปล่อยให้ตัวเองผ่อนคลาย รู้สึก
ถึงธรรมชาติ แต่นางกลับเผลอหลับไปโดยไม่รู้ตัว

เป็นหญิงสาวคนนั้นอีกแล้ว นางสาวมสร้อยสกดมารติดตัว สร้อยเส้น
นั้นร้อยด้วยประคำหลากสี

มันไม่ยากเชื่อเลยว่านางจะนอนอยู่บนพื้นหญ้าแล้วหลับไปทั้ง
อย่างนั้น แสงอาทิตย์เริ่มคล้อยไปอีกทางแล้ว บริเวณที่นางนอนอยู่แสงแดด
ยังคงส่องถึง แต่ร่มเงาของต้นไม้ขยับย้ายไปใกล้ร่างนางแล้ว

มันควรกลับไป แต่วันนี้ยังเข้าอยู่

งานเลี้ยงฉลองเมื่อคืนดำเนินมาถึงยามเช้าตรู่ บรรดาเจ้านายดีมีสุรา
ครั้นเคร่งกันจนถึงเช้า ตอนนี้นักเขายังหลับกันอยู่

ในอดีตชายชราคนหนึ่งเป็นผู้นำเครื่องสังเวทมา ตอนนั้นเขาพานาง

จุดจบมนตร์มาร 1

มาด้วย สมัยนั้นนางยังเด็ก สูงแค่ครึ่งตัวชายชราคนนั้น แต่ช่วงหลังนางเติบโตขึ้นช้าๆ จนอยู่มาวันหนึ่งชายชราก็ไม่มาปรากฏตัวอีก เปลี่ยนเป็นนางมาตามลำพัง

มันเดาว่าชายชราคนนั้นคงตายไปแล้ว ชีวิตมนุษย์ช่างแสนสั้น
เมื่อนางโตเป็นผู้ใหญ่ นางก็เริ่มปลูกดอกไม้จนเต็มบริเวณนี้

นางเป็นหญิงสาวที่แปลกมาก พอมดแม่มดทุกคนที่เคยมาที่นี่ล้วนหวาดกลัวที่จะหยุดพักในบริเวณนี้กันทั้งนั้น พอถวายเครื่องสังเวทเสร็จก็จากไปในทันที มีแต่นางคนเดียวที่อยู่ต่อ

ตะกร้าไม้ไผ่ของนางไม่อยู่ได้แสงอาทิตย์แล้ว

มันได้กลิ่นอาหาร...หอมมาก

มันอดน้ำลายสอเพราะกลิ่นหอมมันไม่ได้ มันไม่ได้กินอะไรมาหลายวันแล้ว

มันมองหญิงสาวที่หลับอยู่อย่างระแวงระวัง

ลมหายใจของนางราบเรียบเป็นจังหวะ สีหน้าอ่อนคลาย ไม่มีวีแววจะตื่นขึ้นมา

มันกลิ่นน้ำลายในปากก่อนจะเหลือบมองตะกร้าไม้ไผ่อีกแวบ
ดวงตามืดแวทวิวระหายนแลดูตะกละตะกลาม

มนุษย์...ไว้ใจไม่ได้ทั้งนั้น แต่นางเป็นแค่หญิงสาวคนหนึ่ง ต่อให้มองเห็นมันแล้วจะทำอะไรมันได้

ความทิวโหยทำให้มันยื่นมือออกจากถ้ำ

แสงอาทิตย์ถูกใบไม้เขียวขจีขึ้นแล้วขึ้นเล่าบบัง บริเวณปากถ้ำถูกปกคลุมอยู่ใต้เงาตะมึนทั้งหมด มันค่อยๆ คลานออกมาอย่างระวังตัว

เคลื่อนไหวอยู่ในเงามืดอย่างเงียบกริบพลางมองนางที่นอนอยู่ไม่ไกลอย่าง
หวาดระแวงไปด้วย

สร้อยที่อยู่บนคอของหญิงสาวทอประกายอยู่ได้แสงอาทิตย์ สีสัน
พร่าพรายนั่นทำให้มันขยาดเล็กน้อย มันบอกตัวเองว่าไม่เป็นไรหรอก
นางยังหลับอยู่ สร้อยสกดมารนั้นอย่างไรก็ทำร้ายมันไม่ได้

มันขยับย้ายไปอยู่ข้างตะกร้าไม้ไผ่อย่างระมัดระวังก่อนจะเปิดฝา
ตะกร้าออก

ในตะกร้าไม้ไผ่มีผลไม้ผลหนึ่ง ยังมีข้าวปั้นห่อด้วยใบไผ่อีกก้อนด้วย
มันยื่นมือออกไปคว้าข้าวปั้น จ้องนางไม่วางตาพลางอ้าปากกว้างๆ
กัดลงไปคำหนึ่ง การกัดคำนี้ทำให้มันตกตะลึง

อร่อยมาก! อร่อยเหลือเกิน!

ข้าวหอมหวาน แข็งนุ่มกำลังดี เนื้อหมูที่ใส่อยู่ในข้าวชุ่มฉ่ำไปด้วย
น้ำเนื้อ กินคู่กับผักตองหวานๆ เป็รี้ยวๆ และไข่เค็มตรงกลาง หวานเค็ม
กำลังพอเหมาะ อร่อยเกินจะบรรยาย

มันใช้สองมือถือข้าวปั้นก้อนใหญ่ กัดกินคำแล้วคำเล่าอย่างอดไม่อยู่
สวาปามเข้าไปด้วยท่าทางตะกละตะกลาม กินจนเม็ดข้าวเลอะเต็มหน้า
เต็มมือไปหมด พอกินข้าวปั้นก้อนนั้นหมดก็คว้าผลไม้ชิ้นมากัดแทะ ผลไม้
เต็มไปด้วยความหวานหอมชุ่มฉ่ำ ทำให้มันลิ้มสังเกตุเจ้าของอาหารไป
เสียดสนิท

ตอนนางตื่นขึ้นมา ภาพที่ได้เห็นคือมันกำลังกลืนกินอาหารเย็นระหว่าง
ทางกลับของนางอยู่

เมื่อนางลืมตาขึ้นแล้วได้เห็นเจ้าตัวผอมกะทรวงนั้น นางพลันตื่นตกใจ

จุดจบมนตร์มาร 1

เต็มขั้น ไม่กล้าเคลื่อนไหวสู่มสู่มหัว

เจ้าตัวนั้นดำๆ ผอมๆ เหมือนลิงที่หัวโชนมาหลายปี เพียงแต่มันมี
ผมดำยาวยุ่งกระเซิงทั้งหัว บนตัวสวมผ้าสกปรกขาดรุ่งริ่ง

มันกินผลไม้หมดยังไม่วายเลยนิ้วมือซึ่งมีแต่หนังหุ้มกระดูกของมัน
ที่ละนิ้วต่อ ถึงขนาดยังไม่ลืมเก็บเม็ดข้าวที่ร่วงหล่นอยู่ตามพื้นหญ้าโยน
เข้าปากจนไม่เหลือแม้แต่เม็ดเดียว

หญิงสาวจ้องลิงไม่มึนที่ผิวหนังเป็นสีคล้ำจนเกือบดำตัวนั้น สงสัย
ว่ามันคือตัวอะไรกันแน่

พริบตาต่อมามันก็หันกลับมา นางตื่นตกใจที่พบว่าเจ้าตัวที่อยู่ตรงหน้า
ไม่ใช่สัตว์หายากอะไร มันคือคน คือ 'เขา' ไม่ใช่ 'มัน'

เขา...คือเด็กคนหนึ่ง เด็กชายที่ผมเฝ้ากระเซิง หน้าตามอมแมม
ครั้นเขาหันกลับมาสบตากับนางก็นั่งขึงไปทั้งตัว

นางจ้องตากับเขา ตระหนักได้ว่านางเข้าใจผิดไปเสียแล้ว เขาไม่ใช่
เด็กสกปรกมอมแมม เขาเป็นมาร

เขามีรูปร่างหน้าตาเหมือนมนุษย์ แต่ก็เหมือนอยู่เล็กน้อย ผิวหนัง
ของเขาเป็นสีดำคราม บางบริเวณมีเกล็ดงอกขึ้นมา ใบหูมีปลายแหลมสูง
เลยศีรษะขึ้นไปอีก มือเท้าคือกรงเล็บแหลมคมไม่ใช่เล็บธรรมดา นอกจากนี้
นี้เขายังมีเขี้ยวที่ยื่นออกมาตรงมุมปากกับนัยน์ตาสีทองด้วย

แต่แม้จะเป็นมาร เขาก็ยังเป็นเด็กอยู่ดี

นางมองเห็นนัยน์ตาสีทองของเขาฉายแววหวาดหวั่น จากนั้นเขาก็
หันหลังวิ่งจากไป

"นี่! ช้าก่อน..."

นางตะโกนเรียกเขา แต่พริบตาเดียวเขาก็หายไปไม่เห็นเงาแล้ว
นางไม่ทันเห็นด้วยซ้ำว่าเขาวิ่งไปทางไหนและหลบไปอยู่ที่ไหนแล้ว
หญิงสาวอึ้งงัน ลูกขึ้นนั่งพร้อมกับกวาดตามองไปรอบ ๆ
ทว่าภายในป่าเงียบสงัดเป็นปกติ นอกจากนางแล้วไม่มีใครอื่นอีกเลย
นางถึงขนาดเดินอ้อมหินก้อนใหญ่ค้นหาอยู่รอบหนึ่ง แต่ทุกหนทุกแห่ง
ก็ไม่เห็นเงาร่างของมารน้อยตนนั้น หากไม่ใช่เพราะตะกร้าไม้ไผ่ของนางยัง
ล้มคว่ำอยู่กับพื้นหญ้า ข้าวปั้นและผลทับทิมในนั้นถูกกินจนเกลี้ยงแล้วละก็
นางคงนึกสงสัยว่าตัวเองฝันไปหรือไม่

นางเก็บตะกร้าไม้ไผ่ขึ้นมาด้วยความมุงุ่นงสงสัย นึกถึงความเป็น
ไปได้อีกอย่างขึ้นมา ออดหันกลับไปมองไม่ได้

กล่องไม้บนโต๊ะบูชาถูกหยิบไปแล้วอย่างที่คิด
นางเกิดความคิดขึ้นมาอย่างไม่มีต้นสายปลายเหตุ
คงไม่กระมัง มารน้อยตนนั้นเป็นเทพภูเขาหรือ
หญิงสาวชะงอกเข้าไปมองในถ้ำ แต่นอกจากผนังถ้ำดำทะมึนกับ
อุโมงค์ที่ไม่รู้ว่าทอดยาวไปสุดที่ไหนแล้วก็มองไม่เห็นอะไรอีก
เป็นไปไม่ได้...กระมัง

นางคงเข้าใจผิดไปเอง ดีไม่ดีอาจแค่บังเอิญเจอมารน้อยที่อาศัย
อยู่ในป่าเข้าก็ได้

เขายังเด็กมาก กลัวแม้กระทั่งคน

นางอยากลองหาดูอีกที แต่สายมากแล้ว นางนอนจนลืมเวลา
แสงอาทิตย์เกือบจะหายลับไปจากลานบูชายัญแล้ว ขึ้นอยู่ต่อจนแสงสว่าง
ไม่พอ นางจะเดินผ่านป่าออกไปไม่ได้แล้ว

จุดจบฆนตร์มาร 1

นางไม่กังวลว่าเขาจะทะเล่เหล่าเข้าไปในถ้ำ เขาคงออกมาจากถ้ำตั้งแต่แรก ไม่อย่างนั้นไม่มีทางเข้าไปได้แน่

แต่ถ้าเขาเป็นมารน้อยที่พลัดหลงมาละ...

นางยืนอยู่ที่เดิมครู่หนึ่ง มองไปรอบๆ อย่างลึนเลอยู่ชั่วครู่ สุดท้ายก็ยกมือขึ้นไหว้ถ้ำอย่างเคารพนบก่อนจะหันหลังล้วงกิ่งท้อออกมาจากตะกร้าไม้ไผ่ ไขหินจุดไฟจุดที่ปลายกิ่งท้อ จากนั้นก็ถือกิ่งท้อเดินออกจากลานบุษยัญไป

กิ่งท้อส่งควันเบาบางม้วนลอยขึ้นข้างบนช้าๆ

อันที่จริงกิ่งท้อก็เป็นสิ่งของป้องกันมารเหมือนกัน เหล่ามารปีศาจไม่ชอบต้นท้อ

นางรู้ว่าแม้พวกมารปีศาจจะไม่ชอบต้นท้อ แต่มารปีศาจที่หลงทางจะมองเห็นควันที่จุดจากกิ่งท้อได้ ร่องรอยที่ควันทิ้งเอาไว้จะชัดเจนเป็นพิเศษ ถึงควันจะสลายไปแล้ว แต่สำหรับพวกมารปีศาจต้องรออีกพักใหญ่จึงจะรู้สึกถึงควันนั้น

ควันนี้สามารถนำทางเขาให้ตามนางออกจากป่าได้

นางเริ่มเดินไปข้างหน้า รู้สึกได้ถึงสายตาที่จ้องนางอย่างห้วนเกรงอยู่ในความมืด

นางไม่ได้หันกลับไป แค่เดินช้าๆ ไปข้างหน้า

เขาตามมาแล้ว นางสัมผัสได้ถึงตัวตนของเขา แต่นางรีบรุดเดินอยู่ในป่าต่อไปโดยไม่เหลียวหลัง

นางพาเขาเดินออกจากป่ามาตลอดทาง ใช้เวลาไปหลายชั่วยาม*

* ชั่วยาม หน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง

ตอนที่นางเดินไปถึงชายป่า ดวงอาทิตย์เคลื่อนคล้อยลงเหน้อยอดเขา
จวนจะจมลงทางทิศตะวันตกแล้ว

หญิงสาวถอนหายใจโผล่อก กระจกนี้ยังไม่ได้หันกลับไปอยู่ดี แต่
พึมพำคล้ายพูดกับตัวเอง

"หมู่บ้านที่อยู่ถัดจากภูเขาลงไปเป็นหมู่บ้านพอมดแม่มด เจ้าอย่า
ลงไปเชียว ลัดเลาะแม่น้ำไปทางตะวันตก ขึ้นเขาไปเถอะ หากพบผู้คนที่
อย่าเข้าไปใกล้ รีบหลบซ่อนตัวไว้ก็พอ ไม่ใช่ทุกคนจะเหมือนข้าหรอกนะ"

นางหยุดพูดไปครู่หนึ่งแล้วก็อดเอ่ยเตือนอีกไม่ได้

"ยังมีอีก อย่าวิ่งเข้าไปในนั้นอีกเป็นอันตรายล่ะ ป่าแห่งนี้มีชาย
อาคมอยู่ นอกจากข้าแล้วไม่ว่ามนุษย์หรือมารปีศาจเข้าไปแล้วจะออกมา
ไม่ได้ทั้งนั้น"

นางมองเห็นจากทางตาว่าข้างต้นไม้ใหญ่หลังใบเจี๋ยมีเงาดำซุ่มอยู่
เขาอยู่ตัวอยู่ตรงนั้น จ้องมองนางอย่างหวาดระแวง
ขอแค่นางยังอยู่ตรงนี้เขาคงจะไม่ออกมา นางจึงหิวตะกร้าไม้ไผ่
เดินอยู่ใต้แสงสายัณฑ์ไปทางหมู่บ้านตรงเชิงเขา

คราวนี้เขาไม่ได้ตามมาอีก นางหวังว่านั่นหมายความว่าเขาเข้าใจ
ที่นางพูด

มันไม่ควรตามนางไป แต่มันอดไม่ได้

มันไม่เคยเดินออกจากป่ามาก่อน มันเดินออกไปเองไม่ได้ แต่มันหลบ
อยู่ใต้ร่มเงาของต้นไม้ เดินตามควันท่านางจุดไปจนถึงชายป่า

ตลอดทางเป็นทัศนียภาพที่คล้ายคลึงคล้าคลว่ามันเคยรู้จัก

จุดจบมหันตกรรม 1

มันหยุดเดินเป็นพักๆ มองดูและสูดดมกลิ่นต้นไม้ใบหญ้าเปี่ยมชีวิตชีวาเหล่านั้นอยู่ในเงามืด

สายลมบริเวณนี้ไม่เหม็นคาวคลุ้ง เจ็อกลิ่นหอมของดอกไม้และต้นไม้ ยังมีกลิ่นน้ำสะอาดอีกด้วย

นางบอกให้มันไปที่ภูเขาทางตะวันตก แต่มันกลับเอาแต่ย่อตัวอยู่ที่เดิม อยู่ใต้เงาทะมึนของต้นไม้ใหญ่และต้นไม้ใหญ่ มองตามแผ่นหลังของนางจากไป

นางเป็นคนแปลก

หลายปีมานี้เชื่อว่ามันไม่เคยเจอพ่อมดแม่มดคนอื่น ทว่ามีแต่นางที่ไม่เคยสีหน้าอาการหวาดกลัว เกลียดชัง และรังเกียจใส่มัน

พ่อมดแม่มดทุกยุคทุกสมัยหากไม่กลัวมันก็จะชิงชังมัน บางคนยังเคยพยายามทำร้ายมันด้วย

แต่นางกลับคิดว่ามันเป็นมารปีศาจที่หลงทาง ซ้ำยังช่วยนำทางมันออกจากป่า

ทว่ามันไม่ใช่ มันไปจากป่าแห่งนี้ไม่ได้ ต่อให้มาถึงชายป่ามันก็ยังไม่กล้าก้าวเท้าออกไปแม้แต่ก้าวเดียวอยู่ดี แค่นิดเดียวก็ไม่กล้า

ถ้าเจ้านายรู้ว่ามันอาจหาญหนีไป มันจะต้องถูกทรมานจนล้าตาย เสียดีกว่าอยู่แน่

มันทอดตามองเมฆหลากสีเห็นยอดเขาทางตะวันตก ก่อนจะละสายตากลับมามองหญิงสาวที่เดินลงเขาช้าๆ ผู้นั้นอีกครั้ง

นางเดินห่างออกไปไกลขึ้นเล็กน้อย ดวงอาทิตย์ยามเย็นสาดกระทบร่างนางทำให้นางที่สวมอาภรณ์สีขาวดูราวกับกำลังเปล่งแสงอย่างไร

อย่างนั้น

มันเก็บเม็ดข้าวที่ติดอยู่บนเสื่อขาดรุ่งริ่งขึ้นมาใส่ปาก ข้าวเม็दनั้
ยังหวานและหอมอยู่ มันตัดใจกลืนลงไปไม่ได้จึงเอาแต่อมไว้อย่างนั้น
เฝ้ามองเงาร่างเล็กบางที่วตะกร้าไม้ไผ่เดินช้า ๆ ห่างออกไปไกลขึ้นทุกที
ค่อย ๆ หายลับไปบนเส้นทางภูเขาที่คดเคี้ยว

รอจนกระทั่งมองไม่เห็นแล้วมันถึงหันหลังกลับอย่างอิดออด หลบอยู่
ใต้ร่มเงาของต้นไม้ ติดตามร่องรอยของคว้นจากกิ่งก้านที่ยังไม่สลายกลับไป
ยังส่วนลึกของป่า กลับเข้าสู่ความมืดมิด

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)